

AGATHA CHRISTIE

Ο Πουαρό ερευνά

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: POIROT INVESTIGATES
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Πουαρό ερευνά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Παννούσης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Agatha Christie Limited, 1924. All rights reserved.

The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Ξενοδοχείο Μετροπόλιταν»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2813-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2814-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται οποιαδήποτε άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο Πουαρό ερευνά

*Μετάφραση:
Χρήστος Μπαρουξής*

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	9
Η περιπέτεια του «Δυτικού Άστρου»	11
Τραγωδία στην Έπαυλη Μάρσντον	38
Η περιπέτεια του φτηνού διαμερίσματος	54
Το μυστήριο του Χάντερς Λοντζ	71
Η κλοπή των ομολόγων του ενός εκατομμυρίου	87
Η περιπέτεια του αιγυπτιακού τάφου	99
Η ληστεία κοσμημάτων στο Γκραντ Μετροπόλιταν	117
Ο απαχθείς πρωθυπουργός	137
Η εξαφάνιση του κυρίου Ντάβενχαϊμ	160
Η περιπέτεια του Ιταλού ευγενούς	178
Η υπόθεση της χαμένης διαθήκης	192

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Όλες οι ιστορίες της συλλογής Ο Πουαρό ερευνά δημοσιεύτηκαν αρχικά στο περιοδικό The Sketch, από τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο του 1923. Ήταν μια ιδέα του διευθυντή του εντύπου Μπρους Ίνγκραμ, ο οποίος είχε ενθουσιαστεί με τον χαρακτήρα του Πουαρό από την πρώτη εμφάνισή του στο μυθιστόρημα Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς.

Οι έντεκα ιστορίες συγκεντρώθηκαν σε έναν τόμο, που εκδόθηκε στην Αγγλία το 1924. Το σκίτσο της κουβερτούρας αποτελεί την πρώτη απεικόνιση του ντετέκτιβ. Τον παρουσίαζε άψογα ντυμένο, με παπούτσια λουστραρισμένα, ημίψηλο και γάντια στο ένα χέρι και το μπαστούνι του στο άλλο. Ένα σπανιότατο αντίτυπο αυτής της έκδοσης πουλήθηκε το 2012 σε δημοπρασία στην τιμή-ρεκόρ των 40.630 λιρών.

Στις ΗΠΑ οι ιστορίες δημοσιεύτηκαν αρχικά στο Blue Book Magazine και κυκλοφόρησαν σε έναν τόμο, με την προσθήκη ακόμη τριών διηγημάτων, το 1925.

Μία από τις ιστορίες της συλλογής, Η εξαφάνιση του κυρίου Ντάβενχαιμ, γυρίστηκε το 1962 σε επεισόδιο-πilότο του CBS για μια σειρά που δεν υλοποιήθηκε ποτέ. Είναι, ωστόσο, η πρώτη εμφάνιση του Πουαρό σε αγγλόφωνη τηλεόραση.

Όλες οι ιστορίες της συλλογής διασκευάστηκαν σε επεισόδια της τηλεοπτικής σειράς Agatha Christie's Poirot του ITV, στην οποία τον ντετέκτιβ ενσάρκωσε ο Ντέιβιντ Σουσέι.

Οι ιστορίες Η περιπέτεια του φτηνού διαμερίσματος, Η περιπέτεια του αιγυπτιακού τάφου, Η ληστεία κοσμημάτων στο Γκραντ Μετροπόλιταν και Ο απαχθείς πρωθυπουργός *διασκευάστηκαν επίσης για την ισπωνική σειρά άνιμε* Οι μεγάλοι ντετέκτιβ της Άγκαθα Κρίστι.

Η περιπέτεια του «Δυτικού Άστρου»

Στεκόμουν στο παράθυρο του διαμερίσματος του Πουαρό και κοιτούσα αφηρημένα τον δρόμο από κάτω.

«Περίεργο αυτό», ψιθύρισα ξαφνικά.

«Ποιο, mon ami;» ρώτησε ατάραχα εκείνος, βυθισμένος στην άνετη πολυθρόνα του.

«Συμπέρανε, Πουαρό, από τα παρακάτω στοιχεία! Έχουμε μια νεαρή δεσποινίδα, ντυμένη με ακριβά ρούχα... καπέλο της μόδας, υπέροχη γούνα. Έρχεται προς τα δω αργά, σηκώνοντας το κεφάλι και κοιτάζοντας πάνω, τα σπίτια. Χωρίς να το γνωρίζει, την ακολουθούν τρεις άνδρες και μία μεσήλικη γυναίκα. Τώρα προστέθηκε κι ένα αγόρι για τα θελήματα, που τη δείχνει και κάνει χειρονομίες. Τι δράμα είναι αυτό που εκτυλίσσεται μπροστά μας; Είναι η κοπέλα απατεώνισσα και όσοι την ακολουθούν μυστικοί αστυνομικοί έτοιμοι να τη συλλάβουν; Ή είναι αυτοί οι κακοποιοί και σχεδιάζουν να επιτεθούν σε ένα αθώο θύμα; Τι λέει ο σπουδαίος ερευνητής;»

«Ο σπουδαίος ερευνητής, mon ami, επιλέγει, όπως πάντα, την απλούστερη οδό. Σηκώνεται για να δει ο ίδιος τι συμβαίνει».

Κι έτσι ο φίλος μου ήρθε δίπλα μου στο παράθυρο.

Έπειτα από ένα λεπτό ξέσπασε σε γέλια.

«Ως συνήθως, τα στοιχεία σου διαστρεβλώνει ο αθεράπευτος

ρομαντισμός σου. Αυτή είναι η δεσποινίς Μέρι Μάρβελ, η σταρ του κινηματογράφου. Την ακολουθεί ένα πλήθος θαυμαστών που την αναγνώρισαν. Και, en passant, αγαπητέ μου Χέιστινγκς, το γνωρίζει πολύ καλά!»

Γέλασα.

«Όλα εξηγούνται, λοιπόν! Αλλά δεν παίρνεις πόντους γι' αυτό, Πουαρό. Απλώς την ήξερες και την αναγνώρισες».

«En vérité! Και πόσες φορές έχεις δει τη Μέρι Μάρβελ στη μεγάλη οθόνη, mon cher;»

Σκέφτηκα.

«Καμιά δεκαριά φορές ίσως».

«Κι εγώ... μιά! Παρ' όλα αυτά, εγώ την αναγνώρισα, ενώ εσύ όχι».

«Είναι τόσο διαφορετική από κοντά», απάντησα κάπως διστακτικά.

«Α! Sacré!» αναφώνησε ο Πουαρό. «Τι περίμενες; Να περιφέρεται στους δρόμους του Λονδίνου με καουμπόικο καπέλο ή ξυπόλητη και με μαλλιά μπούκλες σαν Ιρλανδέζα επαρχιωτοπούλα; Εσύ βλέπεις πάντοτε τα επουσιώδη! Θυμήσου την υπόθεση με τη χορεύτρια, τη Βάλερι Σενκλέρ».

Ανασήκωσα τους ώμους ελαφρώς ενοχλημένος.

«Όμως μη στενοχωριέσαι, mon ami», είπε ο Πουαρό πιο ήρεμα. «Δεν μπορούμε να είμαστε όλοι σαν τον Ηρακλή Πουαρό! Το ξέρω πολύ καλά».

«Πραγματικά έχεις την καλύτερη άποψη για τον εαυτό σου από οποιονδήποτε άλλον έχω γνωρίσει!» αναφώνησα μισοενοχλημένος, αλλά και μισοδιασκεδάζοντάς το.

«Τι θες να κάνω; Όταν κάποιος είναι μοναδικός, το ξέρει! Και οι άλλοι μοιράζονται την ίδια άποψη... ακόμη και η δεσποινίς Μέρι Μάρβελ, αν δεν απατώμαι».

«Τι;»

«Δίχως αμφιβολία. Εδώ έρχεται».

«Πώς το συμπεράνετε αυτό;»

«Απλά. Αυτός ο δρόμος δεν είναι καθόλου αριστοκρατικός, mon ami! Δεν υπάρχει ούτε διάσημος γιατρός ούτε διάσημος οδοντίατρος, πόσο μάλλον διάσημος σχεδιαστής καπέλων! Υπάρχει, ωστόσο, ένας διάσημος ερευνητής. Ουί, φίλε μου, είναι αλήθεια... έχω γίνει μόδα, dernier cri! Κάποιος λέει στον φίλο του: *Comment? Έχασες τη χρυσή κασετίνα σου; Πρέπει να πας στον μικρόσωμο Βέλγο. Είναι εκπληκτικός! Όλοι πηγαίνουν! Courez!* Και έρχονται! Κοπάδια, mon ami! Με ένα σωρό ανόητα προβλήματα!» Το κουδούνι χτύπησε στο ισόγειο. «Τι σου είπα; Είναι η δεσποινίς Μάρβελ».

Ως συνήθως, ο Πουαρό είχε δίκιο. Σε λίγο μπήκε η Αμερικανίδα σταρ του κινηματογράφου και σηκωθήκαμε όρθιοι.

Η Μέρι Μάρβελ ήταν αναμφισβήτητα μία από τις πιο διάσημες ηθοποιούς της μεγάλης οθόνης. Είχε μόλις φτάσει στην Αγγλία με τον σύζυγό της, τον Γκρέγκορι Μπ. Ρολφ, επίσης ηθοποιό. Ο γάμος τους είχε γίνει πριν από περίπου έναν χρόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες και αυτή ήταν η πρώτη φορά που επισκέπτονταν την Αγγλία. Έτυχαν εξαιρετικής υποδοχής. Όλοι τρελαίνονταν για τη Μέρι Μάρβελ, τα υπέροχα ρούχα, τις γούνες, τα κοσμήματά της – πάνω απ' όλα, για ένα κόσμημά της, το διαμάντι που είχε πάρει το όνομα «Δυτικό Άστρο» για να ταιριάζει με την κάτοχό του. Πολλά είχαν γραφτεί για το διάσημο πετράδι, αλήθειες και ψέματα: σύμφωνα με αναφορές, ήταν ασφαλισμένο για το υπέρογκο ποσό των πενήντα χιλιάδων λιρών.

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες πέρασαν αστραπιαία από το μυαλό μου, καθώς εγώ κι ο Πουαρό χαιρετήσαμε την όμορφη πελάτισσά μας.

Η δεσποινίς Μάρβελ ήταν μικροκαμωμένη και αδύνατη, με κοριτσιώτικη ομορφιά και μεγάλα γαλανά μάτια, αθώα σαν μικρού παιδιού.

Ο Πουαρό τής τράβηξε μια καρέκλα για να καθίσει, κι εκείνη άρχισε να μιλάει αμέσως.

«Μάλλον θα με θεωρήσετε εξαιρετικά ανόητη, κύριε Πουαρό, αλλά ο λόρδος Κρόνσο μού έλεγε χθες βράδυ για τον υπέροχο τρό-

πο με τον οποίο διαλευκάνετε το μυστήριο του θανάτου του ανιψιού του, κι έτσι αποφάσισα ότι έπρεπε οπωσδήποτε να σας συμβουλευτώ. Τολμώ να πω ότι είναι απλά μια ανόητη φάρσα... έτσι λέει ο Γκρέγορι... αλλά με έχει ανησυχήσει πολύ».

Σταμάτησε και πήρε μια ανάσα. Ο Πουαρό τής χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

«Συνεχίστε, μαντάμ. Όπως καταλαβαίνετε, βρίσκομαι ακόμη στο σκοτάδι».

«Είναι αυτά τα γράμματα». Η δεσποινίς Μάρβελ άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε τρεις φακέλους, τους οποίους έδωσε στον Πουαρό.

Εκείνος τους εξέτασε προσεκτικά.

«Φτηνό χαρτί... το όνομα και η διεύθυνση είναι γραμμένα προσεκτικά. Ας δούμε και μέσα». Έβγαλε το εσώκλειστο γράμμα.

Εγώ είχα πάει ήδη δίπλα του και είχα σκύψει πάνω από τον ώμο του. Το γράμμα αποτελούνταν από μόνο μία πρόταση, καθαρογραμμένη όπως και ο φάκελος. Έλεγε τα εξής:

Το μεγάλο διαμάντι που είναι το αριστερό μάτι του θεού πρέπει να επιστρέψει εκεί απ' όπου ήρθε.

Το δεύτερο γράμμα ήταν διατυπωμένο με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, αλλά το τρίτο ήταν πιο απερίφραστο:

Σε προειδοποιήσαμε. Δεν υπάκουσες. Τώρα θα σου πάρουμε το διαμάντι. Στην πανσέληνο, τα δύο διαμάντια, που είναι το αριστερό και το δεξί μάτι του θεού, θα επιστρέψουν. Έτσι είναι γραφτό.

«Το πρώτο γράμμα θεώρησα ότι ήταν φάρσα», εξήγησε η δεσποινίς Μάρβελ. «Όταν έλαβα το δεύτερο, άρχισα να αναρωτιέμαι. Το τρίτο ήρθε χθες και μου φαίνεται ότι, τελικά, το ζήτημα μπορεί να είναι σοβαρότερο απ' ό,τι νόμιζα».

«Βλέπω ότι δεν ήρθαν με το ταχυδρομείο τα γράμματα».

«Όχι. Πέρασε και τα άφησε κάποιος... ένας Κινέζος. Αυτό είναι που με φοβίζει».

«Γιατί;»

«Γιατί το πετράδι το αγόρασε ο Γκρέγκορι πριν από τρία χρόνια, από έναν Κινέζο στο Σαν Φρανσίσκο».

«Απ' ό,τι καταλαβαίνω, μαντάμ, πιστεύετε ότι το διαμάντι στο οποίο αναφέρεται είναι το...»

«*Δυτικό Άστρο*» συμπλήρωσε εκείνη. «Έτσι είναι. Ο Γκρέγκορι θυμάται ότι υπήρχε κάποια ιστορία πίσω από το πετράδι, αλλά ο Κινέζος δεν του είχε δώσει περισσότερες πληροφορίες, απλώς, απ' ό,τι μου είπε, του φάνηκε τρομοκρατημένος και ότι ανυπομονούσε να το ξεφορτωθεί. Ζήτησε μόλις το ένα δέκατο της αξίας του. Ήταν το γαμήλιο δώρο που μου έκανε ο Γκρεγκ».

Ο Πουαρό έγνεψε σκεπτικός.

«Η ιστορία ακούγεται σχεδόν απίστευτη. Αλλά... ποιος ξέρει... Σε παρακαλώ, Χέιστινγκς, δώσε μου το μικρό αλμανάκ μου».

Του το έδωσα.

«*Voilà!*» είπε ο Πουαρό γυρίζοντας τις σελίδες. «Πότε είναι η πανσέληνος; Α... αυτή την Παρασκευή. Σε τρεις μέρες. Eh bien, μαντάμ, αναζητήσατε τη συμβουλή μου και σας τη δίνω. Αυτή η belle histoire μπορεί να είναι ψέμα, αλλά μπορεί και να μην είναι! Γι' αυτό θα σας συμβούλευα να μου δώσετε το διαμάντι για να το φυλάξω ως την Παρασκευή. Ύστερα μπορούμε να ακολουθήσουμε όποια βήματα επιθυμούμε».

Το πρόσωπο της νηθοποιού συννέφιασε.

«Πολύ φοβάμαι ότι αυτό είναι αδύνατον», απάντησε διστακτικά.

«Το έχετε μαζί σας... hein?» Ο Πουαρό την παρακολουθούσε στενά.

Η κοπέλα δίστασε προς στιγμήν, ύστερα έβαλε το χέρι της στο μπούστο του φορέματός της και τράβηξε μια μακριά, λεπτή αλυσίδα. Έσκυψε μπροστά και άνοιξε το χέρι της. Στην παλάμη της ήταν ακουμπισμένο ένα πετράδι σαν λευκή φωτιά, περίτεχνα δεμένο σε πλατίνα, που λαμπύριζε με μεγαλοπρέπεια.

Ο Πουαρό πήρε μια βαθιά σφυριχτή ανάσα.

«Épatant!» ψιθύρισε. «Επιτρέπετε, μαντάμ;» Πήρε το κόσμημα στο χέρι του, το εξέτασε προσεκτικά και ύστερα της το επέστρεψε με μια μικρή υπόκλιση. «Εκκληκτική πέτρα... αφεγάδιαστ. Α, cent tonnerres! Και το κουβαλάτε μαζί σας, comme ça!»

«Όχι, όχι, κανονικά είμαι πολύ προσεκτική, κύριε Πουαρό. Κατά κανόνα τα κρατάω κλειδωμένο στην κοσμηματοθήκη μου και το αφήνω στη θυρίδα του ξενοδοχείου. Μένουμε στο ξενοδοχείο Μαγκνίφισεντ, ξέρετε. Απλά το έφερα μαζί μου σήμερα για να το δείτε».

«Και θα το αφήσετε σε μένα, n'est-ce pas? Θα ακούσετε τη συμβουλή του θείου Πουαρό;»

«Ξέρετε, κύριε Πουαρό, τα πράγματα έχουν ως εξής: Την Παρασκευή θα πάμε στο Γιάρντλι Τσείς για να περάσουμε μερικές μέρες με τον λόρδο και τη λαίδη Γιάρντλι».

Τα λόγια της ξύπνησαν μια αμυδρή ανάμνηση στο μυαλό μου. Κάποιο κουτσομπολιό... τι ήταν, όμως, να δεις; Πριν από μερικά χρόνια ο λόρδος και η λαίδη Γιάρντλι επισκέφτηκαν τις Ηνωμένες Πολιτείες και, σύμφωνα με τις φήμες, η αυτού ευγένειά του ξεφάντωσε υπερβολικά με μερικές από τις φιλενάδες του... Υπήρχε όμως και κάτι άλλο, κάποιο κουτσομπολιό που συνέδεε το όνομα της λαίδης Γιάρντλι με εκείνο κάποιου κινηματογραφικού αστέρα στην Καλιφόρνια... μα, φυσικά, μου ήρθε ξαφνικά... δεν ήταν άλλος από τον Γκρέγκορι Μπ. Ρολφ.

«Θα σας πω ένα μικρό μυστικό, κύριε Πουαρό», είπε συνεχίζοντας η δεσποινίς Μάρβελ. «Έχουμε μια συμφωνία με τον λόρδο Γιάρντλι. Υπάρχει ενδεχόμενο να κινηματογραφήσουμε μια θεατρική παράσταση στην έπαυλη των προγόνων του».

«Στο Γιάρντλι Τσείς;» αναφώνησα με ενδιαφέρον. «Είναι, πράγματι, ένα από τα αξιοθέατα της Αγγλίας».

Η δεσποινίς Μάρβελ έγνεψε.

«Ναι, έχει όντως την παλιά ατμόσφαιρα της φεουδαρχικής εποχής. Όμως τα χρήματα που ζητάει είναι πάρα πολλά και, φυσικά,

δεν ξέρω αν η συμφωνία θα ολοκληρωθεί, αλλά σε μένα και στον Γκρεγκ αρέσει να συνδυάζουμε τη δουλειά με την αναψυχή».

«Συγχωρήστε με, μαντάμ, αν δεν καταλαβαίνω, αλλά ασφαλώς θα μπορείτε να επισκεφθείτε το Γιάρντλι Τσείς χωρίς να πάρετε μαζί σας το διαμάντι...»

Ένα ψυχρό, αυστηρό βλέμμα, που ερχόταν σε αντίθεση με το κοριτσιίστικο παρουσιαστικό της, σχηματίστηκε στα μάτια της δεσποινίδος Μάρβελ. Ξαφνικά έμοιαζε αρκετά μεγαλύτερη.

«Θέλω να το φορέσω όσο θα είμαστε εκεί».

«Φυσικά», είπα ξαφνικά, «υπάρχουν πολύ διάσημα κοσμήματα στη συλλογή Γιάρντλι, μεταξύ τους και ένα μεγάλο διαμάντι;»

«Έτσι είναι», απάντησε εκείνη κοφτά.

Άκουσα τον Πουαρό να ψιθυρίζει «A, c'est comme ça!» και ύστερα, πιο δυνατά, με τη συνηθισμένη, ανεξήγητη τύχη του που τον κάνει να πέφτει διάνα (την οποία εκείνος αποκαλεί ψυχολογία): «Άρα, αναμφίβολα, γνωρίζετε προσωπικά τη λαίδη Γιάρντλι ή, ενδεχομένως, τη γνωρίζει ο σύζυγός σας;»

«Ο Γκρέγκορι τη γνώρισε όταν ήρθε στη Δύση πριν από τρία χρόνια», απάντησε εκείνη και έπειτα από μια διστακτική παύση πρόσθεσε απότομα: «Διαβάζει ποτέ κανείς σας τη *Σοσάιτι Γκόσιπ*;»

Καταντροπιασμένοι, δηλώσαμε και οι δύο ένοχοι.

«Ρωτώ γιατί στο τεύχος αυτής της εβδομάδας υπάρχει ένα άρθρο για διάσημα κοσμήματα και, πραγματικά, είναι πολύ παράξενο...» Σταμάτησε να μιλάει.

Εγώ σηκώθηκα, πήγα στο τραπέζι στην άλλη άκρη του δωματίου και γύρισα κρατώντας τη συγκεκριμένη εφημερίδα. Μου την πήρε, βρήκε το άρθρο και άρχισε να διαβάζει δυνατά:

«Μεταξύ άλλων διάσημων πετραδιών είναι και το Άστρο της Ανατολής, ένα διαμάντι που βρίσκεται στην κατοχή της οικογένειας Γιάρντλι. Ένας πρόγονος του σημερινού λόρδου Γιάρντλι το έφερε από την Κίνα και λέγεται ότι κρύβεται από πίσω του

μια ρομαντική ιστορία, σύμφωνα με την οποία το πετράδι ήταν κάποτε το δεξί μάτι του αγάλματος ενός θεού. Ένα άλλο διαμάντι, με την ίδια ακριβώς μορφή και με το ίδιο σχήμα, αποτελούσε το αριστερό μάτι του αγάλματος και η ιστορία υποστηρίζει ότι με την πάροδο του χρόνου και τα δύο πετράδια θα κλαπούν. Το ένα μάτι θα πάει δυτικά, το άλλο ανατολικά, έως ότου ξασματίξουν. Και ύστερα θα γυρίσουν θριαμβευτικά στον θεό. Αποτελεί σίγουρα παράξενη σύμπτωση ότι την παρούσα στιγμή υπάρχει ένα πετράδι που ταιριάζει σχεδόν απόλυτα με την περιγραφή, γνωστό ως Άστρο της Δύσης ή Δυτικό Άστρο, το οποίο ανήκει στη διάσημη ηθοποιό του κινηματογράφου, τη δεσποινίδα Μέρι Μάρβελ. Μια σύγκριση των δύο πετραδιών θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον».

Σταμάτησε.

«Épatant!» ψιθύρισε ο Πουαρό. «Δίχως αμφιβολία, μια ρομαντική ιστορία πρώτης τάξεως». Γύρισε στη Μέρι Μάρβελ. «Και δε φοβάστε, κυρία μου; Δε σας φοβίζονται οι δεισιδαιμονίες; Δε φοβάστε ότι, αν ενώσετε τα δύο αυτά σιαμαία πετράδια, θα εμφανιστεί από το πουθενά ένας Κινέζος που θα τα πάρει πίσω στην Κίνα;»

Ο τόνος του Πουαρό ήταν κοροϊδευτικός, όμως πίσω του ένιωσα σαν να κρυβόταν ένα ίχνος σοβαρότητας.

«Δεν πιστεύω ότι το διαμάντι της λαίδης Γιάρντλι είναι τόσο καλό όσο το δικό μου», απάντησε η δεσποινίς Μάρβελ. «Όπως και να 'χει, θα το διαπιστώσω».

Τι άλλο θα μπορούσε να είχε πει ο Πουαρό δε γνωρίζω, γιατί εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε απότομα και μπήκε στο δωμάτιο ένας άνδρας με εντυπωσιακή εμφάνιση. Από τα καλοστρωμένα σγουρά μαλλιά τους ως τις άκρες από τις δερμάτινες μπότες του έμοιαζε με ήρωα ρομάντζου.

«Είπα ότι θα ερχόμουν να σε βρω, Μέρι», είπε ο Γκρέγκορι Ρολφ, «και να, είμαι εδώ. Λοιπόν, τι λέει ο κύριος Πουαρό για το μικρό μας πρόβλημα; Ότι είναι απλά μια φάρσα, όπως λέω εγώ;»

Ο Πουαρό χαμογέλασε στον ψηλό νθοποϊό. Η εικόνα των δυο τους δίπλα δίπλα ήταν κωμική.

«Φάρσα ή όχι, κύριε Ρολφ», είπε ξερά ο Πουαρό, «συμβούλεψα τη σύζυγό σας να μην πάρει το διαμάντι μαζί της στο Γιάρντλι Τσείς την Παρασκευή».

«Σε αυτό συμφωνούμε απόλυτα, κύριέ μου. Το είπα στη Μέρι. Αλλά να, είναι κλασική γυναίκα και δεν μπορεί, φαντάζομαι, να αντέξει στη σκέψη ότι κάποια άλλη θα έχει λαμπερότερα κοσμήματα».

«Ανοσιές, Γκρέγκορι!» είπε επικριτικά η Μέρι Μάρβελ, κατακόκκινη από θυμό.

Ο Πουαρό ανασήκωσε τους ώμους.

«Μαντάμ, εγώ σας έδωσα τη συμβουλή μου. Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο. C'est fini. Τελειώσαμε».

Τους συνόδευσε και τους δύο στην πόρτα και υποκλίθηκε.

«Ah! la la», είπε επιστρέφοντας. «Histoire des femmes!* Ο καλός σύζυγος πέτυχε διάνια... tout de même**... δεν είχε καθόλου τακτ! Καθόλου».

Του μετέφερα τις θολές αναμνήσεις μου κι εκείνος έγγεψε με θέρημ.

«Το φαντάστηκα. Όπως και να 'χει, κάτι περίεργο συμβαίνει πίσω από όλα αυτά. Με την άδειά σου, mon ami, πάω να πάρω λίγο αέρα. Περίμενε να γυρίσω, σε παρακαλώ, δε θα αργήσω».

Είχα μισοκοιμηθεί στην καρέκλα μου, όταν η σπιτονοικοκυρά χτύπησε την πόρτα και έβαλε μέσα το κεφάλι της.

«Κύριε, είναι μια άλλη κυρία που θέλει να δει τον κύριο Πουαρό. Της είπα ότι βγήκε έξω για λίγο, αλλά είπε ότι θα περιμένει γιατί έχει έρθει από μακριά».

«Α, πείτε της να περάσει, κυρία Μάρτσινσον. Ίσως μπορώ να τη βοηθήσω εγώ».

* Σε ελεύθερη απόδοση: «Κλασικές γυναίκες!» [Σ.τ.Μ.]

** «... όπως και να 'χει...» [Σ.τ.Μ.]

Δευτερόλεπτα αργότερα η σπιτονοικοκυρά συνόδευσε μέσα την κυρία. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά, όταν αναγνώρισα ποια ήταν. Το πρόσωπο της λαίδης Γιάρντλι εμφανιζόταν τόσο συχνά στις κοινωνικές στήλες, που ήταν αδύνατον να διατηρήσει την ανωνυμία της.

«Καθίστε, λαίδη Γιάρντλι», είπα τραβώντας μια καρέκλα. «Ο φίλος μου, ο Πουαρό, δεν είναι εδώ, αλλά θα γυρίσει πολύ σύντομα».

Εκείνη με ευχαρίστησε και κάθισε. Πολύ διαφορετική από τη δεσποινίδα Μάρβελ. Ψηλή, μελαχρινή, με λαμπερά μάτια και χλομό περήφανο πρόσωπο – αλλά και κάτι μελαγχολικό στις καμπύλες των χειλιών της.

Θέλησα να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων και να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου. Γιατί όχι; Υπό την παρουσία του Πουαρό συχνά νιώθω μια δυσκολία – δεν είμαι στα καλύτερά μου. Κι όμως, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κατέχω κι εγώ σε σημαντικό βαθμό τη συλλογιστική ικανότητα. Έσकुψα μπροστά, ωθούμενος από μια ξαφνική παρόρμηση.

«Λαίδη Γιάρντλι», είπα, «γνωρίζω γιατί είστε εδώ. Έχετε λάβει εκβιαστικές επιστολές για το διαμάντι».

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι τα βέλη μου είχαν βρει τον στόχο τους. Με κοίταξε με ανοιχτό το στόμα και όλο το χρώμα εξαφανίστηκε από τα μάγουλά της.

«Το γνωρίζετε;» αναφώνησε. «Μα πώς;»

Χαμογέλασα.

«Μέσω μίας απόλυτα λογικής διεργασίας. Αν η δεσποινίς Μάρβελ έλαβε προειδοποιητικές επιστολές...»

«Η δεσποινίς Μάρβελ; Ήρθε εδώ;»

«Μόλις έφυγε. Όπως έλεγα, αν εκείνη, ως κάτοχος του ενός εκ των δύο διαμαντιών, έχει λάβει μια σειρά από μυστηριώδεις προειδοποιήσεις, κατ' ανάγκη το ίδιο θα πρέπει να έχει συμβεί και με εσάς, την κάτοχο του άλλου διαμαντιού. Βλέπετε πόσο απλό είναι; Έχω δίκιο, λοιπόν, έχετε λάβει κι εσείς αυτά τα παράξενα μηνύματα;»

Για μια στιγμή δίστασε, σαν να μην ήξερε αν μπορούσε να με εμπιστευτεί, ύστερα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά μισοχαμογελώντας.

«Έτσι είναι», παραδέχθηκε.

«Και τα δικά σας τα άφησε κάποιος αυτοπροσώπως... κάποιος Κινέζος;»

«Όχι, ήρθαν με το ταχυδρομείο. Πείτε μου, όμως, συνέβη πράγματι το ίδιο και στη δεσποινίδα Μάρβελ;»

Της διηγήθηκα όσα διαδραματίστηκαν το πρωί. Άκουγε με προσοχή.

«Ταιριάζουν όλα. Τα γράμματα που έλαβα είναι ίδια με τα δικά της. Είναι αλήθεια ότι ήρθαν με το ταχυδρομείο, αλλά είναι ποτισμένα με ένα παράξενο άρωμα... κάτι σαν λιβάνι... που μου θύμισε αμέσως Ανατολή. Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

Κούνησα το κεφάλι.

«Αυτό πρέπει να διαπιστώσουμε. Τα έχετε μαζί σας; Μπορεί να μας δώσουν κάποιο στοιχείο οι σφραγίδες του ταχυδρομείου.»

«Δυστυχώς τα κατέστρεψα. Καταλαβαίνετε... στην αρχή τα θεώρησα ανόητο αστείο. Μπορεί να είναι αλήθεια ότι μια κινεζική συμμορία προσπαθεί να ανακτήσει τα διαμάντια; Μου φαίνεται απίστευτο.»

Αναλύσαμε τα γεγονότα ξανά και ξανά, αλλά δε σημειώσαμε καμία πρόοδο στη διαλεύκανση του μυστηρίου. Τελικά, η λαϊδη Γιάρντλι σηκώθηκε να φύγει.

«Πραγματικά δε θεωρώ ότι υπάρχει ανάγκη να περιμένω τον κύριο Πουαρό. Μπορείτε να του τα μεταφέρετε εσείς όλα αυτά, έτσι δεν είναι; Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε...»

Σταμάτησε να μιλάει και έμεινε με τεντωμένο το χέρι.

«Λοχαγός Χέιστινγκς.»

«Μα, φυσικά! Πόσο ανόητο εκ μέρους μου. Είστε προσωπικός φίλος των Κάβεντις, έτσι δεν είναι; Η Μέρι Κάβεντις με έστειλε στον κύριο Πουαρό.»

Όταν ο φίλος μου επέστρεψε, του διηγήθηκα με ικανοποίηση τι

είχε συμβεί όσο έλειπε. Με ανέκρινε με ιδιαίτερη επιμονή, ρωτώντας με για τις λεπτομέρειες της συζήτησής μας: καταλάβαινα ότι δεν ήταν και πολύ ευχαριστημένος που έτυχε να λείπει. Ένωσα, επίσης, ότι ο αγαπητός μου φίλος ζήλευε λίγο. Μάλλον του είχε γίνει συνήθεια να μειώνει συνεχώς τις ικανότητές μου και νομίζω ότι δυσσαρεστήθηκε που δεν κατάφερε να βρει κάποιο πάτημα για να με επικρίνει. Μέσα μου ένιωθα αρκετά ευχαριστημένος με τον εαυτό μου, αν και προσπάθησα να το κρύψω, φοβούμενος μήπως τον εκνευρίσω. Παρά τις παραξενιές του, ήμουν πολύ δεμένος με τον παράξενο, μικρόσωμο φίλο μου.

«Bien!» είπε τελικά με ένα περιέργο βλέμμα στα μάτια. «Η πλοκή γίνεται όλο και πιο ενδιαφέρουσα. Δώσε μου, σε παρακαλώ, τη *Χρυσή Βίβλο*, εκεί, στο πάνω ράφι». Ξεφύλλισε τις σελίδες. «Α, εδώ είμαστε! *Γιάρντλι... 10ος υποκόμης, υπηρέτησε στον πόλεμο της Νοτίου Αφρικής... tout ça n'a pas d'importance... * νυμφ. 1907 την αξιότιμη Μοντ Στόπερτον, τέταρτη κόρη του 3ου Βαρόνου του Κότεριλ... μμμ... μμμ... μμμ... έχει δύο κόρες, γεννηθείσες το 1908 και 1910... Λέσχεις, οικίες... Voilà, δε μας διαφώτισε ιδιαίτερα, αλλά αύριο θα δούμε από κοντά τον λόρδο μας!»*

«Τι;»

«Ναι. Του τηλεγράφησα».

«Νόμιζα ότι είχες νίψει τας χείρας σου σε αυτήν την υπόθεση...»

«Δεν ενεργώ εκ μέρους της δεσποινίδος Μάρβελ, αφού αρνήθηκε να ακολουθήσει τη συμβουλή μου. Ότι κάνω τώρα το κάνω προς δική μου ικανοποίηση... την ικανοποίηση του Ηρακλή Πουαρό! Πρέπει, το δίχως άλλο, να αναμειχθώ στην υπόθεση».

«Και τηλεγράφησες στον λόρδο Γιάρντλι να πεταχτεί μέχρι το Λονδίνο απλά επειδή σε βόλευε. Δε θα είναι και πολύ ευχαριστημένος».

«*Au contraire*, αν καταφέρω να προστατέψω το διαμάντι της οικογένειάς του, θα πρέπει να μου έχει μεγάλη ευγνωμοσύνη».

* «...όλα αυτά δεν είναι σημαντικά...» [Σ.τ.Μ.]

«Δηλαδή πιστεύεις ότι υπάρχει πράγματι πιθανότητα να κλαπεί;» ρώτησα ανυπόμονα.

«Σχεδόν βεβαιότητα», απάντησε ατάραχα ο Πουαρό. «Όλα προς τα εκεί δείχνουν».

«Μα πώς...»

Ο Πουαρό διέκοψε τις ανυπόμονες ερωτήσεις μου με μια αέρινη κίνηση του χεριού του.

«Όχι τώρα, σε παρακαλώ. Ας μη συγχύζουμε τον νου μας με ερωτήσεις. Και κοίτα τη *Χρυσή Βίβλο*... πώς την έβαλες! Δε βλέπεις ότι τα ψηλότερα βιβλία πηγαίνουν στο επάνω ράφι, τα αμέσως πιο κοντά στην από κάτω σειρά και ούτω καθεξής; Έτσι έχουμε τάξη, μέθοδο, η οποία, όπως συχνά σου έχω πει, Χέιστινγκς...»

«Καλά, καλά», είπα βιαστικά και έβαλα τον τόμο στη σωστή θέση.

Όπως αποδείχθηκε, ο λόρδος Γιάρντλι ήταν ένας πρόσχαρος, ειλικρινής άνθρωπος, με υπερβολικά κοκκινωπό πρόσωπο, δυνατή φωνή και μια ευδιάθετη φιλικότητα, που τον έκανε ιδιαίτερα ευχάριστο και αντιστάθμιζε την όποια έλλειψη νοημοσύνης.

«Ιδιόμορφη υπόθεση αυτή, κύριε Πουαρό. Δεν την καταλαβαίνω. Φαίνεται ότι η σύζυγός μου λαμβάνει παράξενα γράμματα, το ίδιο και η δεσποινίς Μάρβελ. Τι λέτε να σημαίνουν όλα αυτά;»

Ο Πουαρό τού έδωσε τη *Σοσάιτι Γκόσιπ*.

«Πρώτον, λόρδε μου, θα σας ρωτήσω αν όλα αυτά ευσταθούν...»

Ο λόρδος πήρε την εφημερίδα. Το πρόσωπό του σκοτεινίασε από θυμό καθώς διάβαζε.

«Ανοσίες!» ψέλλισε. «Δεν υπήρξε ποτέ καμία ρομαντική ιστορία που να συνδεόταν με το διαμάντι. Προερχόταν από την Ινδία, νομίζω. Δεν τα έχω ξανακούσει ποτέ όλα αυτά περί αγάλματος κάποιου Κινέζου θεού».

«Παρ' όλα αυτά, η πέτρα είναι γνωστή ως *Άστρο της Ανατολής*».

«Και λοιπόν;» ρώτησε οργισμένα.

Ο Πουαρό χαμογέλασε αμυδρά, όμως δεν απάντησε ευθέως.

«Αυτό που σας ζητώ να κάνετε, λόρδε μου, είναι να αφεθείτε στα χέρια μου. Αν το κάνετε ανεπιφύλακτα, υπάρχουν μεγάλες ελπίδες να αποτρέψω την καταστροφή».

«Δηλαδή πιστεύετε ότι υπάρχει κάποια δόση αλήθειας σε αυτές τις ευφάνταστες ιστορίες;»

«Θα κάνετε αυτό που θα σας ζητήσω;»

«Φυσικά, αλλά...»

«Bien! Τότε επιτρέψτε μου να σας κάνω μερικές ερωτήσεις. Αυτή η συμφωνία για το Γιάρντλι Τσείς ανάμεσα σε εσάς και στον κύριο Ρολφ έχει, όπως θα λέγαμε, κλείσει;»

«Σας είπε λοιπόν για τη συμφωνία; Όχι, τίποτα δεν έχει κλείσει ακόμη». Έκανε μια παύση· το κεραμιδί χρώμα του προσώπου του βάθυνε. «Καλύτερα να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Από πολλές απόψεις έχω γελοιοποιηθεί, κύριε Πουαρό... και είμαι πνιγμένος στα χρέη... αλλά θέλω να ορθοποδήσω. Τα συμπαθώ τα παιδιά, θέλω να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα και να μπορέσω να συνεχίσω να ζω στο παλιό μου σπίτι. Ο Γκρέγκορι Ρολφ μού προσφέρει πολλά χρήματα... αρκετά για να ξανασταθώ στα πόδια μου. Δε θέλω να το κάνω... δε μου αρέσει η ιδέα όλων αυτών των θεατρίνων να τριγουρίζουν και να παίζουν στο Τσείς, όμως ίσως αναγκαστώ να δεχθώ, εκτός...» Διέκοψε τη φράση στη μέση.

Ο Πουαρό τον κοίταξε επίμονα. «Έχετε, λοιπόν, κι άλλο βέλος στη φαρέτρα σας; Μου επιτρέπετε να μαντέψω; Πρόκειται να πουλήσετε το *Άστρο της Ανατολής*;»

Ο λόρδος Γιάρντλι έγινε καταφατικά. «Το βρήκατε. Βρίσκεται στην οικογένεια εδώ και αρκετές γενιές, αλλά δεν είναι αναντικατάστατο. Ωστόσο, δεν είναι και το ευκολότερο πράγμα στον κόσμο να βρεθεί αγοραστής. Ο Χόμππεργκ, στο Χάτον Γκάρντεν, προσπαθεί να βρει αγοραστή, αλλά θα πρέπει να το κάνει σύντομα, διαφορετικά θα μιλάμε για φιάσκο».

«Άλλη μια ερώτηση, *permettez*... η λαίδη Γιάρντλι ποιο από τα δύο σχέδια εγκρίνει;»

«Είναι κάθετα αντίθετη με το να πουλήσω το διαμάντι. Ξέρετε πώς είναι οι γυναίκες. Είναι υπέρ των γυρισμάτων της ταινίας».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Πουαρό. Συνέχισε να σκέφτεται για λίγο και ύστερα σηκώθηκε απότομα. «Θα γυρίσετε αμέσως στο Γιάρντλι Τσείς; Bien! Μην πείτε λέξη σε κανέναν... προσοχή, σε κανέναν... αλλά να μας περιμένετε εκεί το απόγευμα. Θα φτάσουμε λίγο μετά τις πέντε».

«Εντάξει, αλλά δε βλέπω...»

«Ça n'a pas d'importance»*, είπε καλοσυνάτα ο Πουαρό. «Θέλετε να προστατέψω το διαμάντι σας, n'est-ce pas;»

«Ναι, αλλά...»

«Τότε κάντε αυτό που λέω».

Δύσθυμος και σαστισμένος, ο λόρδος έφυγε από το δωμάτιο.

Ήταν πεντέμισι η ώρα όταν φτάσαμε στο Γιάρντλι Τσείς. Ακολουθήσαμε τον επιβλητικό μπάτλερ στην παλιά αίθουσα με την ξύλινη επένδυση και το αναμμένο τζάκι. Τα μάτια μας αντίκρισαν μια ευχάριστη εικόνα: τη λαίδη Γιάρντλι και τις δύο κόρες της – το αγέρωχο σκουρόχρωμο κεφάλι της μητέρας σκυμμένο πάνω από τα δύο ξανθά κεφαλάκια των παιδιών. Ο λόρδος Γιάρντλι στεκόταν από πάνω τους και κοιτούσε χαμογελώντας.

«Ο κύριος Πουαρό και ο λοχαγός Χέιστινγκς!» ανακοίνωσε ο μπάτλερ.

Η λαίδη Γιάρντλι έστρεψε το βλέμμα προς εμάς ξαφνιασμένη, ενώ ο σύζυγός της μας πλησίασε διστακτικά, ζητώντας με τα μάτια του από τον Πουαρό να του δώσει οδηγίες. Ο μικρόσωμος φίλος μου στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων.

«Με συγχωρείτε πολύ! Απλώς ερευνώ ακόμη εκείνη την υπόθεση της δεσποινίδος Μάρβελ. Την περιμένετε την Παρασκευή, έτσι δεν είναι; Κάνω μια μικρή περιοδεία πρώτος για να βεβαιω-

* «Αυτό δεν έχει σημασία». [Σ.τ.Μ.]

θώ ότι όλα είναι ασφαλή. Επίσης, ήθελα να ρωτήσω τη λαίδη Γιάρντλι αν θυμάται καθόλου τις σφραγίδες στις επιστολές που έλαβε...»

Η λαίδη Γιάρντλι κούνησε το κεφάλι απογοητευμένη. «Φοβάμαι πως όχι. Ανόητο εκ μέρους μου. Αλλά, βλέπετε, δε φαντάστηκα ποτέ ότι θα τα έπαιρνα στα σοβαρά».

«Θα διανυκτερεύσετε εδώ;» ρώτησε ο λόρδος Γιάρντλι.

«Όχι, λόρδε μου, δε θα ήθελα να σας επιβαρύνω. Αφήσαμε τις αποσκευές μας στο πανδοχείο».

«Δεν πειράζει». Ο λόρδος Γιάρντλι έπιασε το υπονοούμενο. «Θα στείλουμε να τις πάρουν. Όχι, όχι... κανένα πρόβλημα, σας διαβεβαιώνω».

Ο Πουαρό επέτρεψε στον εαυτό του να πειστεί και, αφού κάθισε δίπλα στη λαίδη Γιάρντλι, άρχισε να γίνεται φίλος με τα παιδιά. Σε λίγο έπαιζαν όλοι μαζί και με είχαν παρασύρει κι εμένα στο παιχνίδι τους.

«Vous êtes bonne mère»*, είπε ο Πουαρό, κάνοντας μια μικρή ιπποτική υπόκλιση, όταν μια αυστηρή γκουβερνάντα ήρθε και πήρε τα παιδιά.

Η λαίδη Γιάρντλι ίσιωσε τα ανακατωμένα μαλλιά της.

«Τα λατρεύω», είπε και η φωνή της έσπασε ανεπαίσθητα.

«Κι αυτά εσάς... δικαίως!» Ο Πουαρό υποκλίθηκε ξανά.

Ακούστηκε ένα γκονγκ που μας ειδοποιούσε να ντυθούμε για το δείπνο· σηκωθήκαμε να πάμε στα δωμάτιά μας. Τότε μπήκε ο μπάτλερ κρατώντας έναν δίσκο με ένα τηλεγράφημα, το οποίο έδωσε στον λόρδο Γιάρντλι. Εκείνος έσκισε τον φάκελο ζητώντας ευγενικά συγγνώμη. Φάνηκε να σφίγγεται καθώς το διάβαζε.

Ξεστομίζοντας κάτι, το έδωσε στη σύζυγό του. Έπειτα κοίταξε τον φίλο μου.

«Μισό λεπτό, κύριε Πουαρό, νομίζω ότι πρέπει να μάθετε περί τίνος πρόκειται. Είναι από τον Χόφμπεργκ. Νομίζει πως βρήκε

* «Είστε καλή μητέρα». (Σ.τ.Μ.)

αγοραστή για το διαμάντι... έναν Αμερικανό που φτάνει με το καράβι αύριο από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Θα στείλουν κάποιον απόψε να εξετάσει την πέτρα. Θεέ μου, αν γίνει αυτό...» Δεν έβρισκε τα λόγια.

Η λαίδη Γιάρντλι, που κρατούσε ακόμη το τηλεγράφημα, είχε γυρίσει από την άλλη.

«Μακάρι να μην το πουλούσες, Τζορτζ», είπε χαμηλόφωνα. «Βρίσκεται τόσα χρόνια στην οικογένεια». Έκανε μια παύση, σαν να περίμενε απάντηση, αλλά, όταν αυτή δεν ήρθε, το πρόσωπό της σκλήρυνε. Ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να πάω πάνω να ντυθώ. Φαντάζομαι πως πρέπει να επιδείξω... το εμπόρευμα». Γύρισε προς τον Πουαρό μορφάζοντας. «Είναι ένα από τα πιο απαίσιμα περιδέραια που φτιάχτηκαν ποτέ! Ο Τζορτζ μου υποσχέθηκε άπειρες φορές να βγάλει τα πετράδια και να τα δέσει σε άλλα κοσμήματα, όμως δεν το έκανε ποτέ». Η λαίδη Γιάρντλι έφυγε από το σαλόνι.

Μισή ώρα αργότερα, οι τρεις μας είχαμε συγκεντρωθεί στο μεγάλο σαλόνι και περιμέναμε τη λαίδη. Η επίσημη ώρα του δείπνου είχε περάσει ήδη εδώ και μερικά λεπτά.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα ανεπαίσθητο θρόισμα και η λαίδη Γιάρντλι εμφανίστηκε στο κατώφλι: μια απαστράπτουσα φιγούρα με ένα μακρύ, λευκό, στραφταλιστό φόρεμα. Γύρω από τον λαιμό της, μια λάμπη σαν φλογερό ποτάμι. Στεκόταν εκεί και με το ένα χέρι ακουμπούσε το κολιέ.

«Ιδού το εξιλαστήριο θύμα», είπε πρόσχαρα. Η δυσθυμία της φαινόταν να έχει εξαφανιστεί. «Περιμένετε να ανάψω τον μεγάλο πολυέλαιο για να δείτε με τα μάτια σας το πιο κακόγουστο περιδέραιο στην Αγγλία».

Οι διακόπτες βρίσκονταν δίπλα στην πόρτα. Καθώς άπλωσε το χέρι της για να τους φτάσει, συνέβη κάτι αδιανόητο. Ξαφνικά, εντελώς απροειδοποίητα, όλα τα φώτα έσβησαν, η πόρτα έκλεισε με πάταγο και πίσω της ακούστηκε μια παρατεταμένη, διαπεραστική γυναικεία κραυγή.

«Θεέ μου!» φώναξε ο λόρδος Γιάρντλι. «Αυτή ήταν η φωνή της Μοντ! Τι συνέβη;»

Ορμήσαμε στα τυφλά προς την πόρτα, πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλον μες στο σκοτάδι. Πέρασαν μερικά λεπτά προτού καταφέρουμε να τη βρούμε. Και τι θέαμα μας περίμενε! Η λαίδη Γιάρντλι ήταν λιπόθυμη στο μαρμάρινο πάτωμα, με ένα κρεμεζί σημάδι στον κατάλευκο λαιμό της, στο σημείο όπου της τράβηξαν το κολιέ από τον λαιμό.

«Ο Κινέζος», ψιθύρισε πονεμένα. «Ο Κινέζος... η πλαϊνή πόρτα».

Ο λόρδος Γιάρντλι πετάχτηκε όρθιος βλαστημώντας. Τον ακολούθησα· η καρδιά μου χτυπούσε ξέφρενα. Πάλι αυτός ο Κινέζος! Η εν λόγω πλαϊνή πόρτα ήταν μικρή και βρισκόταν στη γωνία του τοίχου, ούτε δέκα μέτρα από τον τόπο της τραγωδίας. Όταν τη φτάσαμε, αναφώνησα δυνατά. Εκεί, λίγο πριν από το κατώφλι, ήταν πεσμένο το γυαλιστερό περιδέριαι, που προφανώς έπεσε από τον κλέφτη πάνω στον πανικό του να ξεφύγει. Έσκυψα με χαρά να το πιάσω. Ύστερα αναφώνησα πάλι· μαζί μου και ο λόρδος Γιάρντλι. Στο μέσο του κολιέ υπήρχε ένα τεράστιο κενό. Το *Άστρο της Ανατολής* είχε εξαφανιστεί!

«Ένα είναι βέβαιο», ψέλλισα. «Αυτοί δεν ήταν κοινοί κλέφτες. Ήθελαν μόνο την πέτρα».

«Πώς μπήκε μέσα;»

«Από την πόρτα».

«Μα είναι μονίμως κλειδωμένη».

Κούνησα το κεφάλι. «Δεν είναι κλειδωμένη τώρα. Βλέπεις;» είπα και την άνοιξα.

Όταν η πόρτα άνοιξε, κάτι ανέμισε και έπεσε στο πάτωμα. Το σήκωσα. Ήταν ένα κομμάτι μετάξι με χαρακτηριστικά ανατολίτικα μοτίβα. Είχε σκιστεί από το ρούχο κάποιου Κινέζου.

«Στη βιασύνη του, πιάστηκε στην πόρτα», εξήγησα. «Πάμε. Δεν μπορεί να απομακρύνθηκε πολύ».

Όμως το ανθρωποκυνηγητό και οι έρευνές μας αποδείχθηκαν άκαρπα. Στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας ο κλέφτης ήταν εύκολο να

ξεφύγει. Γυρίσαμε πίσω απρόθυμα και ο λόρδος Γιάρντλι έστειλε κάποιον από τους υπηρέτες να καλέσει αμέσως την αστυνομία.

Η λαίδη Γιάρντλι, έχοντας λάβει κάθε φροντίδα από τον Πουαρό, που σε τέτοια θέματα είναι ικανότερος και από γυναίκα, είχε συνέλθει αρκετά για να μπορέσει να διηγηθεί τι της συνέβη.

«Ήμουν έτοιμη να ανάψω το άλλο φως», είπε, «όταν ένας άνδρας πετάχτηκε πίσω μου. Τράβηξε το περιδέριο από τον λαιμό μου με τόση δύναμη, που σωριάστηκα με το κεφάλι στο πάτωμα. Καθώς έπεφτα, τον είδα να εξαφανίζεται από την πλαϊνή πόρτα. Ύστερα συνειδητοποίησα από την κοτσίδα και τα κεντήματα στο ρούχο του ότι ήταν Κινέζος». Ένα ρίγος τη διαπέρασε και σταμάτησε να μιλά.

Τότε εμφανίστηκε ξανά ο μπάτλερ. «Ένας κύριος απεσταλμένος του κυρίου Χόφμπεργκ, λόρδε μου. Λέει ότι τον περιμένετε», είπε χαμηλόφωνα στον λόρδο Γιάρντλι.

«Θεέ μου!» αναφώνησε αλαφιασμένα ο ευγενής. «Υποθέτω ότι πρέπει να τον δω. Όχι, όχι εδώ, Μάλινγκς, στη βιβλιοθήκη».

Πήρα τον Πουαρό παράμερα.

«Καλέ μου φίλε, δεν είναι καλύτερα να γυρίσουμε στο Λονδίνο;»

«Έτσι νομίζεις, Χέιστινγκς; Γιατί;»

«Να...» είπα και έβηξα διακριτικά, «τα πράγματα δεν πήγαν και πολύ καλά, έτσι δεν είναι; Λες στον λόρδο Γιάρντλι να αφηθεί στα χέρια σου και ότι όλα θα πάνε καλά και ύστερα το διαμάντι εξαφανίζεται κάτω από τη μύτη σου!»

«Είναι αλήθεια», είπε ο Πουαρό, αρκετά αποκαρδιωμένος. «Δεν ήταν και από τους λαμπρότερους θριάμβους μου».

Ο τρόπος που περιέγραψε την κατάσταση με έκανε σχεδόν να χαμογελάσω, όμως επέμεινα.

«Αφού τα έκανες θάλασσα... συγγνώμη για την έκφραση... δε νομίζεις πως θα ήταν ευγενικότερο να φύγουμε αμέσως;»

«Και το δείπνο; Το αναμφίβολα εξαιρετικό δείπνο που έχει ετοιμάσει ο σεφ του λόρδου Γιάρντλι;»

«Ποιος το λογαριάζει το δείπνο!» είπα ανυπόμονα.

Ο Πουαρό σήκωσε το χέρι τρομοκρατημένος.

«Mon Dieu! Φταίει το ότι σε αυτή τη χώρα αντιμετωπίζετε τα γαστρονομικά θέματα με εγκληματική αμέλεια».

«Υπάρχει κι άλλος λόγος που πρέπει να γυρίσουμε στο Λονδίνο το συντομότερο δυνατόν», συνέχισα.

«Και ποιος είναι αυτός, φίλε μου;»

«Το άλλο διαμάντι», είπα χαμηλώνοντας τη φωνή μου. «Της δεσποινίδος Μάρβελ».

«Eh bien, και τι μ' αυτό;»

«Δεν καταλαβαίνεις;» Η παράξενη αργοστροφία του με ενόχλησε. Τι είχε απογίνει η συνήθης οξυδέρκειά του; «Πήραν το ένα και τώρα θα προσπαθήσουν να αρπάξουν και το άλλο».

«Tiens!» αναφώνησε ο Πουαρό κάνοντας ένα βήμα πίσω και κοιτάζοντάς με με θαυμασμό. «Ο νους σου είναι θαύμα, φίλε μου! Και να φανταστείς ότι, προς στιγμήν, δεν το είχα σκεφτεί αυτό! Αλλά έχουμε πολύ χρόνο ακόμη. Η πανσέληνος είναι την Παρασκευή».

Κούνησα το κεφάλι μου με αμφιβολία. Η θεωρία της πανσελήνου με άφηνε παγερά αδιάφορο. Ωστόσο, τελικά έπεισα τον Πουαρό και αναχωρήσαμε αμέσως, αφήνοντας πίσω μας ένα εξηγηματικό και απολογητικό σημείωμα στον λόρδο Γιάρντλι.

Εγώ σκέφτηκα να πάμε κατευθείαν στο ξενοδοχείο Μαγκνίφι-σεντ και να διηγηθούμε στη δεσποινίδα Μάρβελ τι είχε συμβεί, όμως ο Πουαρό αρνήθηκε και επέμεινε ότι μπορούσαμε να πάμε το πρωί. Υπέκυψα αρκετά απρόθυμα.

Το πρωί ο Πουαρό φαινόταν παράδοξα απρόθυμος να φύγει. Άρχισα να υποψιάζομαι ότι, έχοντας κάνει εξαρχής λάθος, δεν ήθελε να προχωρήσει με την υπόθεση. Απαντώντας στις υποψίες μου, επισήμανε, με αξιοθαύμαστη κοινή λογική, ότι, από τη στιγμή που τα γεγονότα στο Γιάρντλι Τσείζ βρίσκονταν ήδη στις πρωινές εφημερίδες, οι Ρολφ θα είχαν μάθει όσα είχαμε να τους πούμε. Έκανα πίσω αρκετά απρόθυμα.

Τα γεγονότα δικαίωσαν το κακό προαίσθημά μου. Περίπου στις δύο το μεσημέρι χτύπησε το τηλέφωνο. Το απάντησε ο Πουαρό. Άκουσε προσεκτικά για μερικά δευτερόλεπτα και έπειτα, με ένα κοφτό «Εντάξει, έρχομαι», το έκλεισε και στράφηκε σε μένα.

«Τι νομίζεις, μισοί;» Έμοιαζε ταυτόχρονα ντροπιασμένος και ενθουσιασμένος. «Κάποιος έκλεψε το διαμάντι της δεσποινίδος Μάρβελ».

«Τι;» φώναξα και πετάχτηκα όρθιος. «Και τι έχεις να πεις τώρα για την... πανσέληνό σου;»

Ο Πουαρό χαμήλωσε το κεφάλι.

«Πότε συνέβη αυτό;» ρώτησα.

«Σήμερα το πρωί, απ' ό,τι καταλαβαίνω».

Κούνησα το κεφάλι μου λυπημένα. «Μακάρι να με είχες ακούσει. Είδες ότι είχα δίκιο».

«Έτσι φαίνεται, μισοί», είπε προσεκτικά ο Πουαρό. «Λένε ότι τα φαινόμενα απατούν, αλλά σίγουρα έτσι φαίνεται».

Καθώς κατευθυνόμασταν βιαστικά με ταξί στο ξενοδοχείο Μαγκνίφισεντ, σκέφτηκα τον πραγματικό σκοπό του σχεδίου.

«Αυτή η ιδέα της πανσελήνου ήταν έξυπνη. Ως μόνο σκοπό της είχε να μας κάνει να εστιάσουμε στην Παρασκευή και να εφησυχάσουμε ως τότε. Κρίμα που δεν το συνειδητοποιήσες αυτό».

«Μα φοί!» είπε αδιάφορα ο Πουαρό. Η απάθειά του φαινόταν να έχει επανέλθει πλήρως μετά τη σύντομη κάμψη της. «Δεν μπορεί να σκέφτεται κανείς τα πάντα!»

Τον λυπήθηκα. Μισούσε κάθε είδους αποτυχία.

«Μη στενοχωριέσαι», είπα προσπαθώντας να τον παρηγορήσω. «Την επόμενη φορά θα σταθείς πιο τυχερός».

Στο ξενοδοχείο Μαγκνίφισεντ μας οδήγησαν αμέσως στο γραφείο του διευθυντή. Ο Γκρέγκορι Ρολφ βρισκόταν εκεί με δύο άνδρες της Σκότλαντ Γιαντ. Ένας κατάχλομος υπάλληλος καθόταν απέναντί τους.

Ο Ρολφ μάς έγνεψε όταν μπήκαμε.

«Προσπαθούμε να διαλευκάνουμε την υπόθεση», είπε. «Όμως

είναι σχεδόν απίστευτο. Πώς ο τύπος είχε τέτοιο θράσος... μου φαίνεται αδιανόητο!»

Λίγα λεπτά αρκούσαν για να μας διηγηθούν τι συνέβη. Ο κύριος Ρολφ έφυγε από το ξενοδοχείο στις 11.15. Στις 11.30, ένας κύριος, τόσο ίδιος σε εμφάνιση, που κατάφερε να ξεγελάσει τους πάντες, μπήκε στο ξενοδοχείο και απαίτησε την κοσμηματοθήκη από τη θυρίδα. Υπέγραψε το αποδεικτικό, όπως προβλέπεται, λέγοντας ανέμελα: «Είναι λίγο διαφορετική από την κανονική μου, αλλά χτύπησα το χέρι μου όταν έβγαίνα από το ταξί». Ο υπάλληλος απλά χαμογέλασε και σχολίασε ότι δεν έβλεπε σχεδόν καμία διαφορά. Ο Ρολφ γέλασε και είπε: «Μη με συλλάβετε για απατεώνα. Έχω λάβει απειλητικά γράμματα από έναν Κινέζο και το χειρότερο είναι ότι μοιάζω κι εγώ αρκετά με Κινέζο... είναι κάτι στα μάτια».

«Τον κοίταξα», είπε ο υπάλληλος που μας τα διηγούνταν όλα αυτά, «και κατάλαβα αμέσως τι εννοούσε. Οι άκρες των ματιών του έδειχναν προς τα πάνω όπως τα μάτια ενός ανατολίτη. Δεν το είχα προσέξει ξανά».

«Να σε πάρει!» φώναξε θυμωμένα ο Γκρέγκορι Ρολφ σκύβοντας μπροστά. «Τώρα το προσέχεις;»

«Όχι, κύριε», απάντησε εκείνος. Και, πράγματι, τα ειλικρινή, καστανά μάτια που μας κοιτούσαν κατάματα δεν είχαν τίποτα το ανατολίτικο.

Ο άνδρας της Σκότλαντ Γιαντ γρύλισε. «Θαρραλέος τύπος. Θεώρησε ότι μπορεί να πρόσεχαν τα μάτια του και έπιασε τον ταύρο από τα κέρατα για να μην κινήσει υποψίες. Πρέπει να σας παρακολούθησε να βγαίνετε από το ξενοδοχείο, κύριε, και τρύπωσε μέσα όταν απομακρυνθήκατε».

«Και η κοσμηματοθήκη;» ρώτησα εγώ.

«Βρέθηκε στον διάδρομο του ξενοδοχείου. Έλειπε μόνο ένα πράγμα... το *Δυτικό Άστρο*».

Αλληλοκοιταχτήκαμε· η υπόθεση ήταν τόσο παράξενη, τόσο εξωπραγματική...

Ο Πουαρό πετάχτηκε πάνω. «Μέχρι στιγμής δεν ήμουν και πο-

λύ χρήσιμος, φοβάμαι», είπε μετανιωμένα. «Επιτρέπετε να δω την κυρία;»

«Μάλλον είναι συγκλονισμένη από το σοκ», εξήγησε ο Ρολφ.

«Τότε ίσως μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαίτερω οι δυο μας, μεσιέ...»

«Βεβαίως».

Σε περίπου πέντε λεπτά ο Πουαρό εμφανίστηκε ξανά.

«Τώρα, φίλε μου», είπε εύθυμα, «πάμε σε ένα ταχυδρομείο. Πρέπει να στείλω ένα τηλεγράφημα».

«Σε ποιον;»

«Στον λόρδο Γιάρντλι». Αγνόησε περαιτέρω ερωτήσεις και με έπιασε αγκαζέ. «Έλα, έλα, mon ami. Ξέρω πώς νιώθεις γι' αυτή την απαίσια υπόθεση. Δεν κατάφερα να διακριθώ! Αν ήσουν εσύ στη θέση μου, ίσως να τα είχες καταφέρει. Bien! Τα παραδέχτηκα όλα. Ας τα ξεχάσουμε όμως κι ας πάμε για μεσημεριανό».

Ήταν σχεδόν τέσσερις το μεσημέρι, όταν επιστρέψαμε στο διαμέρισμα του Πουαρό. Μια φιγούρα σηκώθηκε από την καρέκλα δίπλα στο παράθυρο. Ήταν ο λόρδος Γιάρντλι. Φαινόταν καταβεβλημένος και αναστατωμένος.

«Έλαβα το τηλεγράφημά σας και ήρθα αμέσως. Κοιτάξτε, πήγα στον Χόφμπεργκ και δε γνωρίζουν τίποτα για τον εκτιμητή που υποτίθεται ότι θα έστελναν χτες βράδυ ή για το τηλεγράφημα. Πιστεύετε ότι...»

Ο Πουαρό σήκωσε το χέρι του.

«Με συγχωρείτε! Εγώ έστειλα αυτό το τηλεγράφημα και προσέλαβα τον εν λόγω εκτιμητή».

«Εσείς; Μα γιατί; Τι;» ψέλλισε ο ευγενής, που τα είχε χαμένα.

«Η μικρή ιδέα μου ήταν να πιέσω τα πράγματα», εξήγησε ατάραχα ο Πουαρό.

«Να πιέσετε τα πράγματα! Ω Θεέ μου!» αναφώνησε ο λόρδος Γιάρντλι.

«Και το τέχνασμα πέτυχε», είπε χαρούμενος ο Πουαρό. «Επομένως, λόρδε μου, έχω την ικανοποίηση να σας επιστρέψω... αυ-

τό!» Με μια δραματική χειρονομία, εμφάνισε ένα γυαλιστερό αντικείμενο. Ήταν ένα μεγάλο διαμάντι.

«Το *Άστρο της Ανατολής*», αναφώνησε ο λόρδος Γιάρντλι. «Μα δεν καταλαβαίνω...»

«Όχι;» είπε ο Πουαρό. «Δεν έχει σημασία. Πιστέψτε με, ήταν αναγκαίο να κλαπεί το διαμάντι. Σας υποσχέθηκα ότι θα βοηθήσω να προστατέψω το διαμάντι σας και κράτησα τον λόγο μου. Πρέπει να μου επιτρέψετε να κρατήσω το μικρό μου μυστικό. Μεταφέρετε, σας παρακαλώ, τα σέβη μου στη λαίδη Γιάρντλι και πείτε της πόσο ικανοποιημένος είμαι που κατάφερα να της επιστρέψω το πετράδι της. *Ti beau temps, ε, Καλή σας μέρα, λόρδε μου*».

Και, μιλώντας και χαμογελώντας, ο εκπληκτικός μικρόσωμος φίλος μου συνόδευσε τον σαστισμένο ευγενή στην πόρτα. Γύρισε τρίβοντας τα χέρια του.

«Πουαρό», είπα. «Έχω τρελαθεί εντελώς...»

«Όχι, *mon ami*, αλλά, όπως πάντα, δεν έχεις καθαρό μυαλό».

«Πώς βρήκες το διαμάντι;»

«Από τον Ρολφ».

«Τον Ρολφ;»

«*Mais oui!* Τα προειδοποιητικά γράμματα, ο Κινέζος και το άρθρο στη *Σοσάιετι Γκόσιπ*, όλα ξεπήδησαν από τον ιδιοφυή του του κυρίου Ρολφ! Τα δύο διαμάντια που, υποτίθεται, ήταν τόσο εκπληκτικά ίδια... δεν υπήρχαν! Το διαμάντι ήταν ένα, φίλε μου! Αρχικά μέρος της συλλογής Γιάρντλι, για τρία χρόνια βρισκόταν στην κατοχή του κυρίου Ρολφ. Σήμερα το πρωί το έκλεψε με τη βοήθεια λίγης κρέμας μακιγιάζ που έβαλε στη γωνία των ματιών του! Α... πρέπει να τον δω στην ταινία του, είναι πράγματι καλλιτέχνης, *celui-là!*»

«Γιατί να κλέψει όμως το δικό του διαμάντι;» ρώτησα μπερδεμένος.

«Για πολλούς λόγους. Αρχικά, η λαίδη Γιάρντλι είχε αρχίσει να ανησυχεί».

«Η λαίδη Γιάρντλι;»

«Καταλαβαίνεις ότι είχε μείνει μόνη στην Καλιφόρνια για πολύ καιρό. Ο σύζυγός της ψυχαγωγούνταν αλλού. Ο κύριος Ρολφ ήταν γοητευτικός, είχε έναν αέρα ειδυλλίου. Αλλά *au fond*, είναι πολύ δαιμόνιος *ce monsieur!* Πολιόρκησε τη λαίδη Γιάρντλι και ύστερα την εκβίασε. Ρώτησα ευθέως τη λαίδη χθες βράδυ και το παραδέχθηκε. Ορκίστηκε ότι ήταν μια απλή αδιακρισία και την πιστεύω. Αναμφίβολα, όμως, ο Ρολφ είχε γράμματά της που μπορούσαν να διαστρεβλωθούν και να ερμηνευθούν διαφορετικά. Τρομοκρατημένη από την απειλή ενός διαζυγίου και από το ενδεχόμενο να τη χωρίσουν από τα παιδιά της, συμφώνησε σε κάθε επιθυμία του. Δεν είχε δικά της χρήματα και έτσι αναγκάστηκε να τον αφήσει να αντικαταστήσει το αληθινό διαμάντι με ένα ψεύτικο. Η σύμπτωση της ημερομηνίας εμφάνισης του *Δυτικού Αστρου* μου έκανε εντύπωση. Όλα πάνε καλά. Ο λόρδος Γιάρντλι ετοιμάζεται να νοικοκυρευτεί... να ηρεμήσει. Και ύστερα έρχεται η απειλή της πιθανής πώλησης του διαμαντιού. Θα ανακάλυπταν ότι ήταν ψεύτικο. Χωρίς αμφιβολία, γράφει πανικόβλητη στον Γκρέγκορι Ρολφ, ο οποίος μόλις είχε φτάσει στην Αγγλία. Την καθουσιάζει υποσχόμενος ότι θα τα κανονίσει όλα... και ετοιμάζεται για μια διπλή ληστεία. Με αυτόν τον τρόπο θα ηρεμήσει τη λαίδη, που θα μπορούσε να τα πει όλα στον σύζυγό της, κάτι που δε θα βόλευε καθόλου τον εκβιαστή μας, θα έπαιρνε πενήντα χιλιάδες λίρες από την ασφάλεια... Χα! Αυτό το είχες ξεχάσει! Και θα κρατούσε και το διαμάντι! Εκείνη τη στιγμή αναμείχθηκα εγώ στην υπόθεση. Ανακοινώνω ότι θα έρθει ένας εκτιμητής διαμαντιών. Η λαίδη Γιάρντλι, όπως ήμουν σίγουρος, οργανώνει αμέσως μια ληστεία... και μάλιστα πολύ καλά! Όμως ο Ηρακλής Πουαρό δε βλέπει τίποτα εκτός από τα αντικειμενικά γεγονότα. Τι συνέβη πραγματικά; Η κυρία σβήνει τα φώτα, κλείνει δυνατά την πόρτα, πετάει το περιδέραιο στο πέρασμα και ουρλιάζει. Είχε ήδη βγάλει το ψεύτικο διαμάντι με μια λαβίδα όσο βρισκόταν επάνω...»

«Μα είδαμε το περιδέραιο γύρω από τον λαιμό της!» διαμαρτυρήθηκα.

«Με συγχωρείς, φίλε μου, αλλά το χέρι της έκρυβε το σημείο όπου ήταν το κενό. Το να βάλει εκ των προτέρων ένα κομμάτι μετάξι στην πόρτα ήταν παιχνιδάκι! Φυσικά, όταν ο Ρολφ διάβασε για τη ληστεία, οργάνωσε τη δική του μικρή κωμωδία. Και πόσο καλά την έπαιξε!»

«Τι του είπες;» ρώτησα με μεγάλη περιέργεια.

«Του είπα ότι η λαίδη Γιάρντλι τα είχε πει όλα στον σύζυγό της, ότι μου είχε ανατεθεί να βρω το πετράδι και ότι, αν δεν το παρέδιδε αμέσως, θα άρχιζα τις απαραίτητες διαδικασίες. Και μερικά ακόμη ψέματα που μου ήρθαν εκείνη τη στιγμή. Έλιωσε σαν κερί στα χέρια μου!»

Σκέφτηκα για λίγο την υπόθεση.

«Φαίνεται λίγο άδικο για τη Μέρι Μάρβελ. Έχασε το διαμάντι της χωρίς να φταίει».

«Μπα!» είπε ωμά ο Πουαρό. «Ήταν μια εξαιρετική διαφήμιση. Μόνο αυτό την ενδιαφέρει εκείνη! Η άλλη, όμως, είναι διαφορετική. Bonne mère, très femme!»*

«Ναι», είπα διστακτικά, συμμεριζόμενος ελάχιστα τις απόψεις του Πουαρό για τις γυναίκες. «Υποθέτω ότι ήταν ο Ρολφ που της έστειλε τα γράμματα».

«Pas du tout», απάντησε κοφτά ο Πουαρό. «Ήρθε έπειτα από συμβουλή της Μέρι Κάβεντις να ζητήσει τη βοήθειά μου για το δίλημμά της. Ύστερα άκουσε ότι η Μέρι Μάρβελ, που ήξερε ότι ήταν εχθρός της, είχε έρθει εδώ, και άλλαξε γνώμη, εκμεταλλευόμενη μια δικαιολογία που της πρόσφερε εσύ, φίλε μου. Χρειάστηκαν ελάχιστες ερωτήσεις για να καταλάβω ότι εσύ της είπες για τα γράμματα και όχι αυτή σε σένα! Εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία που της έδωσαν τα λεγόμενά σου».

«Δεν το πιστεύω», αναφώνησα πληγωμένος.

«Sì, sì, mon ami, είναι κρίμα που δε μελετάς ψυχολογία. Σου είπε ότι κατέστρεψε τα γράμματα; Oh, la la, μα μια γυναίκα δεν κα-

* Σε ελεύθερη απόδοση: «Καλή μητέρα, υπερβολικά γυναίκα». (Σ.τ.Μ.)

ταστρέφει ποτέ ένα γράμμα, αν μπορεί να το αποφύγει! Ακόμη και όταν θα ήταν πιο συνετό να το κάνει!»

«Πολύ καλά όλα αυτά», είπα αρχίζοντας να θυμώνω, «αλλά με γελοιοποιήσες εντελώς! Από την αρχή ως το τέλος! Όσο κι αν προσπαθείς να δικαιολογηθείς εκ των υστέρων, υπάρχει κι ένα όριο!»

«Μα, διασκέδαζες τόσο, φίλε μου, που δε μου πήγαινε η καρδιά να διαλύσω τις ψευδαισθήσεις σου».

«Απαράδεκτο! Αυτή τη φορά το παράκανες!»

«Mon Dieu! Πώς εξοργίζεσαι για το τίποτα, mon ami!»

«Δεν αντέχω άλλο!» Έφυγα κλείνοντας δυνατά την πόρτα. Ο Πουαρό με είχε γελοιοποιήσει. Αποφάσισα ότι του χρειαζόταν ένα καλό μάθημα. Θα περνούσε χρόνος προτού τον συγχωρήσω. Με είχε παραπλανήσει σκόπιμα για να γίνω εντελώς ρεζίλι!

Τι θες να κάνω; Όταν κάποιος είναι μοναδικός, το ξέρει!

Ο Ηρακλής Πουαρό έχει γίνει διάσημος – έχει γίνει μόδα, όπως λέει ο ίδιος. Όλοι έρχονται σ' αυτόν για να επιλύσει τις υποθέσεις τους.

Λαμπερά διαμάντια και απειλητικές επιστολές, τεθλιμμένες χήρες, ευγενείς, διαρρήκτες, χαμένες διαθήκες, πολυτελή ξενοδοχεία κι ένας αιγυπτιακός τάφος – το γοητευτικό σύμπαν του Πουαρό συγκεντρωμένο σ' αυτή τη συλλογή των περιπετειών του, την πρώτη που δημοσίευσε η Άγκαθα Κρίστι.

Έντεκα απολαυστικές ιστορίες, έντεκα μυστήρια που φαντάζουν άλυτα, αλλά κανένα δε θα μπορέσει να αντισταθεί ως το τέλος στα «μικρά φαιά κύτταρα» του δαιμόνιου ντετέκτιβ!

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2813-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ. 22236

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ